Prima instanță: Judecătoria Hîncești (sediul Ialoveni), Judecător Caragia Veaceslav

Dosarul nr. 2ai-48/26 (2-25167214-02-2ai-13032026)

D E C I Z I E

11 iunie 2026 municipiul Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

examinând, în procedură scrisă, cererea de apel depusă de Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026, în cauza de insolvabilitate la cererea înaintată de Serviciul Fiscal de Stat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a debitorului SRL „A.C. & GROUP S” în persoana administratorului statutar Harbuz Ana cu încasarea sumei,

C O N S T A T Ă:

Circumstanțele cauzei:

La 1 decembrie 2025, Serviciul Fiscal de Stat a depus în instanța de judecată o cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL „A.C. & GROUP S” în persoana administratorului statutar Harbuz Ana.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Hîncești (sediul central) din 28 octombrie 2024, la cererea debitorului SRL „A.C. & GROUP S”, a fost intentat procesul de insolvabilitate cu inițierea procedurii simplificate a falimentului față de SRL „A.C. & GROUP S”, iar în calitate de lichidator a fost desemnat administratorul autorizat Pelin Veaceslav.

Reclamantul a menționat că în cadrul procedurii de insolvabilitate al debitorului SRL „A.C. & GROUP S”, Serviciul Fiscal de Stat a fost validat cu suma totală de 484882,20 lei, inclusiv: creanțe chirografare de rangul III (plăți de bază) – 299 069,20 lei; creanțe chirografare de rangul VI (majorări de întârziere, amenzi) – 158 813,00 lei.

A susținut că obligațiile fiscale menționate s-au format în baza deciziei asupra cazului de încălcare a legislației nr.777/3693 din 16 decembrie 2024, obligații care nu au fost onorate de către debitor.

Totodată, a menționat că având în vedere că debitorul SRL ,,A.C. & GROUP S" nu dispune de careva bunuri care ar putea fi valorificate întru stingerea creanțelor validate, iar pe conturile bancare lipsesc mijloacele financiare, constată că unica modalitate de stingere a creanțelor validate ale Serviciului Fiscal de Stat este atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului prin prisma art. 247, 248 al Legii insolvabilității. Făcând totodată referire și la prevederile art.8 alin.(2) lit.e) din Cod Fiscal, art.143 alin.(8) din Legea insolvabilității, art.123 alin.(6) CPC. Conform informației din Sistemul informațional automatizat al Serviciului Fiscal de Stat, administrator al SRL ,,A.C. & GROUP S" până în prezent este Harbuz Ana.

Reclamantul a invocat că unul din temeiurile care probează temeinicia cererii privind atragerea la răspundere subsidiară, constituie acțiunile prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. e) a Legii insolvabilității.

A explicat că conform contului curent detaliat al debitorului, SRL ,,A.C. & GROUP S" nu a efectuat careva achitări în vederea stingerii obligațiilor fiscale calculate prin decizia asupra cazului.

Reclamantul a susținut că pârâtul nu putea să nu prevadă caracterul prejudiciabil al inacțiunilor sale și nu a întreprins nici o măsură prevăzută de legislație în vederea încetării acestora, respectiv a admis în mod conștient apariția restanțelor față de creditorul Serviciul Fiscal de Stat.

Totodată a remarcat că restanțele SRL ,,A.C. & GROUP S" față de creditorul Serviciul Fiscal de Stat au apărut pe perioada când pârâta Harbuz Ana, avea dreptul de a gestiona întreprinderea insolvabilă SRL ,,A.C. & GROUP S", iar acțiunile acestuia au cauzat apariția stării de insolvabilitate a întreprinderii.

Reclamantul susține că întrucât datoriile fiscale au rămas neachitate, statul are interesul legitim de a atrage la răspundere subsidiară pentru a recupera creanțele acumulate de către debitor.

Urmarea prejudiciabilă – prejudiciul material cauzat întreprinderii prin sporirea datoriilor urmare a neonorării obligațiilor fiscale și urmare a aplicării amenzilor. Ținerea unei contabilități contrare prevederilor legale a condus la încălcarea legislației fiscale și prejudicierea Serviciului Fiscal de Stat cu 484 882,20 lei.

Serviciul Fiscal de Stat, consideră că există legătură cauzală directă între acțiunile pârâtei Harbuz Ana Anatolie și generarea efectului incapacității de plată a SRL ,,A.C. & GROUP S"

Reclamantul a invocat că ținerea unei contabilități contrar prevederilor legale a generat calcularea plăților fiscale și prin urmare aplicarea sancțiunilor pentru neachitarea acestora, ceea ce a mărit sarcina fiscală a contribuabilului cu 484 882,20 lei, iar în consecință, a accentuat imposibilitatea onorării obligațiilor de plată a

debitorului, fapt probat prin existența datoriilor față de Serviciul Fiscal de Stat în mărimea creanțelor validate.

La fel, Serviciul Fiscal de Stat a considerat, că sunt întrunite condițiile atragerii la răspundere subsidiară patrimonială a membrului organului de conducere a debitorului SRL ,,A.C. & GROUP S", întrucât au fost comise fapte ilicite, există legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu. Prin urmare a remarcat, că acțiunile ilegale ale conducătorului SRL ,,A.C. & GROUP S", au cauzat un prejudiciu suplimentar Bugetului Public Național în sumă de 484 882,20 lei.

Serviciul Fiscal de Stat își întemeiază cererea sa și pe prevederile art.248 alin.(1) lit.c), art.74 alin.(1), art.107 alin.(1), art.art.2, 4, 5, 27, 247, 249 a Legii insolvabilității, art.art.6, 7, 85, 117, 118, 166, 167, 174 CPC,

În final, Serviciul Fiscal de Stat a solicitat admiterea acțiunii, atragerea la răspundere patrimonială subsidiară membrii organelor de conducere al debitorului SRL ,,A.C. & GROUP S" în persoana administratorului statutar Harbuz Ana, încasarea de la Harbuz Ana, în beneficiul masei debitoare a SRL ,,A.C. & GROUP S" creanța validată și nestinsă a Serviciului Fiscal de Stat în sumă totală de 484 882,20 lei, (inclusiv: creanțe chirografare de rangul III (plăți de bază) – 299 069,20 lei; creanțe chirografare de rangul VI (majorări de întârziere, amenzi) – 158 813 lei, scutirea de la plata taxei de stat.

În materie de drept, Serviciul Fiscal de Stat și-a întemeiat cererea de chemare în judecată în baza prevederilor art. 2, 4, 5, 27, 74 alin.(1), 107 alin.(1), 247, 248 alin.(1) lit. e), 249 din Legea insolvabilității și art. 6, 7, 85, 117, 118, 166, 167, 174 din Codul de procedură Civilă.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea Serviciului Fiscal de Stat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a debitorului SRL ,,A.C. & GROUP S" în persoana administratorului statutar Harbuz Ana cu încasarea sumei.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul față de soluția primei instanțe, la 5 martie 2026, Serviciul Fiscal de Stat a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii cu adoptarea unei decizii privind admiterea cererii de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil SRL ,,A.C. & GROUP S", în persoana administratorului statutar Harbuz Ana cu încasarea sumei.

La 16 aprilie 2026, Serviciul Fiscal de Stat a prezentat motivarea apelului.

În motivarea cererii de apel, apelantul Serviciul Fiscal de Stat a indicat că hotărârea Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026 este neîntemeiată, fiind adoptată cu aplicarea eronată a normelor de drept material și cu aprecierea

incompletă a circumstanțelor de fapt și a probelor administrate în cauză, motiv pentru care urmează a fi casată integral.

Apelantul a menționat că, prin hotărârea Judecătoriei Hîncești (sediul central) din 23 octombrie 2024, a fost constatată insolvabilitatea și intentată procedura de insolvabilitate față de SRL „A.C. GROUP S", la cererea introductivă formulată de debitor.

În cadrul procedurii de insolvabilitate, Serviciul Fiscal de Stat deține calitatea de creditor validat cu suma totală de 484 882,20 lei, dintre care creanțe chirografare de rangul III, reprezentând plăți de bază, în cuantum de 299 069,20 lei și creanțe chirografare de rangul VI, reprezentând majorări de întârziere și amenzi, în cuantum de 185 813 lei. Potrivit apelantului, obligațiile fiscale respective au fost stabilite prin decizia asupra cazului de încălcare a legislației fiscale nr. 777/3693 din 16 decembrie 2024 și nu au fost achitate de către debitor până în prezent.

Serviciul Fiscal de Stat a susținut că obligația contribuabilului de a achita integral și la timp impozitele și taxele, precum și de a respecta deciziile emise de organele fiscale, rezultă din prevederile art. 8 alin. (2) lit. e) și lit. j) din Codul fiscal. În opinia apelantului, neexecutarea acestor obligații demonstrează conduita culpabilă a organului de conducere al debitorului și contribuția acestuia la acumularea pasivului societății.

Totodată, apelantul a invocat că, potrivit art. 143 alin. (8) din Legea insolvabilității, înscrierea creanțelor în tabelul definitiv consolidat al creanțelor produce efectele unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pentru toate creanțele validate, atât sub aspectul valorii, cât și al rangului acestora, fiind obligatorie pentru debitor, administratorul insolvabilității, lichidator și creditorii procedurii. Astfel, existența și cuantumul creanței Serviciului Fiscal de Stat nu mai pot fi puse în discuție în cadrul examinării cererii privind atragerea la răspundere subsidiară.

Apelantul a relevat că, întrucât SRL „A.C. GROUP S" nu deține bunuri care ar putea fi valorificate pentru acoperirea creanțelor validate, iar pe conturile bancare ale societății lipsesc mijloace financiare disponibile, la data de 1 decembrie 2025 Serviciul Fiscal de Stat a înaintat cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere al debitorului, în temeiul art. 247 și art. 248 din Legea insolvabilității.

Totodată, Serviciul Fiscal de Stat a indicat că, potrivit art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, în categoria membrilor organelor de conducere ale debitorului sunt incluși administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere, lichidatorii, membrii comisiilor de lichidare și contabilii, iar conform alin. (2) al aceluiași articol, răspunderea poate fi angajată inclusiv față de persoanele care au deținut funcțiile respective pe parcursul ultimelor 24 de luni anterior intentării procesului de insolvabilitate.

Apelantul a menționat că, potrivit informațiilor din Sistemul informațional automatizat al Serviciului Fiscal de Stat, administratorul statutar al SRL „A.C.

GROUP S”, atât la momentul intentării procedurii de insolvabilitate, cât și în perioada de 24 de luni anterioară acesteia, a fost Harbuz Ana Anatolie, IDNP 2007020003202.

Serviciul Fiscal de Stat a susținut că în cererea de atragere la răspundere subsidiară au fost invocate temeiurile prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, constând în ținerea unei contabilități contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire și a ștampilei societății.

Apelantul a criticat concluzia instanței de fond potrivit căreia nu ar fi fost demonstrată ținerea unei contabilități contrare prevederilor legale și nici existența unei legături de cauzalitate între acțiunile administratorului și starea de insolvabilitate a debitorului. În opinia Serviciului Fiscal de Stat, instanța a interpretat în mod restrictiv dispozițiile art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității și a apreciat eronat materialul probator administrat.

Astfel, apelantul a menționat că, din conținutul deciziei asupra cazului de încălcare a legislației fiscale nr. 777/3693 din 16 decembrie 2024, rezultă expres că, în perioada 11 decembrie 2020 – 30 septembrie 2024, SRL „A.C. GROUP S” nu a asigurat ținerea evidenței contabile, fapt care a făcut imposibilă efectuarea controlului fiscal și a determinat aplicarea metodelor indirecte de estimare a obligațiilor fiscale.

Serviciul Fiscal de Stat a precizat că, prin decizia fiscală menționată, au fost stabilite obligații suplimentare în sarcina debitorului, după cum urmează: impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător diminuat pentru perioada fiscală A/2022 în cuantum de 2 664 lei, taxa pe valoarea adăugată în cuantum de 296 703 lei, majorări de întârziere (penalități) în sumă de 74 459 lei și amenzi pentru încălcarea legislației fiscale în cuantum total de 111 354 lei.

În ceea ce privește amenzile aplicate, apelantul a indicat că acestea au inclus suma de 3 738 lei pentru neachitarea impozitului pe venit în rate pentru perioada fiscală A/2023, în temeiul art. 261 alin. (6) din Codul fiscal; suma de 5 000 lei pentru nerespectarea modului de întocmire a declarațiilor TVA aferente perioadelor fiscale L/06/2022, L/07/2022, L/10/2022, L/12/2022, L/03/2023, L/05/2023, L/07/2023, L/10/2023, L/12/2023 și L/03/2024; suma de 58 616 lei pentru diminuarea taxei pe valoarea adăugată; suma de 40 000 lei pentru lipsa totală a evidenței contabile în perioada 11 decembrie 2020 – 30 septembrie 2024, ceea ce a făcut imposibilă efectuarea controlului fiscal; precum și suma de 4 000 lei pentru neprezentarea explicațiilor, datelor, informațiilor și documentelor solicitate de Serviciul Fiscal de Stat.

În acest context, apelantul a susținut că acțiunile administratorului SRL „A.C. GROUP S” au generat un prejudiciu suplimentar bugetului public național în sumă de 484 882,20 lei, iar legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu este determinată de faptul că nerespectarea obligațiilor de ținere a contabilității și de raportare fiscală a condus la acumularea obligațiilor fiscale neachitate, agravarea pasivului societății și apariția incapacității de plată.

Serviciul Fiscal de Stat a mai invocat și temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. a) din Legea insolvabilității, susținând că administratorul debitorului a folosit sau a permis folosirea bunurilor societății în interes personal ori în interesul altor persoane, ceea ce a contribuit la apariția stării de insolvabilitate.

În acest sens, apelantul a menționat că, potrivit actului de control fiscal nr. 5-739580 din 29 noiembrie 2024, întocmit pentru perioada de activitate 11 decembrie 2020 – 30 septembrie 2024, SRL „A.C. GROUP S" dispunea, conform situațiilor financiare pentru anul 2023, de numerar în sumă de 192 237 lei și active circulante în valoare de 497 377 lei. Cu toate acestea, în cadrul procedurii de insolvabilitate, aceste bunuri nu au fost identificate și nici transmise administratorului insolvabilității/lichidatorului.

Apelantul a considerat că nepredarea bunurilor debitorului reprezintă o faptă ilicită și nu poate fi calificată drept o simplă omisiune, întrucât administratorul statutar avea obligația legală de a păstra, evidenția și transmite patrimoniul societății. În opinia Serviciului Fiscal de Stat, lipsa bunurilor din masa debitoare, în coroborare cu existența acestora în evidențele contabile ale societății, creează prezumția că acestea au fost înstrăinate, valorificate sau utilizate contrar intereselor creditorilor.

Totodată, apelantul a susținut că instanța de fond a aplicat greșit regulile privind sarcina probațiunii, prevăzute de art. 117 și art. 118 din Codul de procedură civilă, deoarece probele administrate, în special actul de control fiscal, demonstrau existența unor bunuri ale societății și lipsa acestora ulterior, revenind administratorului obligația de a explica modul în care acestea au fost gestionate.

Serviciul Fiscal de Stat a concluzionat că în cauză sunt întrunite toate condițiile necesare pentru angajarea răspunderii subsidiare patrimoniale a administratorului Harbuz Ana Anatolie, întrucât există prejudiciu, faptă ilicită, legătură de cauzalitate între conduita administratorului și prejudiciul cauzat, precum și vinovăția persoanei a cărei răspundere se solicită.

În final, apelantul a solicitat admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026 și pronunțarea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea Serviciului Fiscal de Stat privind atragerea la răspundere subsidiară a administratorului SRL „A.C. GROUP S", Harbuz Ana, cu încasarea în beneficiul masei debitoare a creanțelor validate și nestinse ale Serviciului Fiscal de Stat în sumă totală de 484 882,20 lei, compusă din creanțe chirografare de rangul III în cuantum de 299 069,20 lei și creanțe chirografare de rangul VI în cuantum de 185 813,00 lei.

În materie de drept, Serviciul Fiscal de Stat și-a întemeiat cererea de apel în baza prevederilor art. 8 alin. (1), 74 alin. (1),107, 247-248 alin. (1) lit. a) și lit. e), 143 alin. (8) din Legea insolvabilității, art. 8 alin. (2) lit. c), lit. e) și lit. j) din Codul fiscal, art. 72 alin. (4) din Legea nr. 135/2007 privind societățile cu răspundere limitată, art. 34 din Legea contabilității și raportării financiare nr. 287/2017, art. 17 alin. (2) din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 3 ianuarie 1992, precum și art.

85 alin. (1) lit. i), 117-118, 385 lit. c), 386 alin. (1) lit. c) și d), 387 lit. c) din Codul de procedură civilă.

Poziția intimaților pe marginea apelului:

Respectând principiul contradictorialității, instanța de apel a acordat participanților la proces posibilitatea efectivă de a-și exprima punctul de vedere înainte de pronunțarea soluției. Cu toate acestea, intimații nu a depus nicio referință și nu și-au exprimat poziția în niciun fel.

Verificarea condițiilor de exercitare a apelului:

Conform art. 357 din Codul de procedură civilă, *hotărârile susceptibile de apel pot fi atacate, până a rămâne definitive, în instanță de apel care, în baza materialelor din dosar și a celor prezentate suplimentar, verifică corectitudinea constatării circumstanțelor de fapt ale cauzei, a aplicării și interpretării normelor de drept material, precum și respectarea normelor de drept procedural, la judecarea cauzei în primă instanță*.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *(1) termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii,* ***dacă legea nu prevede altfel***.

Potrivit art. 8 alin. (1) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, *(1) hotărârile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu apel în termen de 15 zile de la data pronunțării dispozitivului, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege. Termenul de apel, precum și apelul declarat nu suspendă executarea hotărârilor instanței de insolvabilitate*.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) a fost pronunțat public la 3 martie 2026, iar cererea de apel a fost depusă la 5 martie 2026. Astfel, Completul judiciar constată că cererea de apel a fost depusă în termenul legal.

Completul judiciar reține că cererea de apel și motivarea acesteia au fost semnate de reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat, Chircu Sergiu, în baza procurii nr. 04 din 12 ianuarie 2026.

În condițiile descrise mai sus, Completul specializat concluzionează că sunt întrunite condițiile legale pentru exercitarea apelului declarat de Serviciul Fiscal de Stat, motiv pentru care prin încheierea Curții de Apel Centru din 23 aprilie 2026 s-a dispus intentarea procedurii de apel și fixarea apelului spre examinare în fond.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, în raport cu argumentele invocate în cererea de apel și cu cadrul legal aplicabil raportului juridic litigios, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că cererea de apel declarată de Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, cu menținerea hotărârii instanței de fond, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, *procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi*.

Potrivit art. 8 alin. (6) și (7) din Legea insolvabilității, *cererile de apel se examinează în procedură scrisă, în termen de până la 60 de zile de la data intentării procedurii de apel, în condițiile examinării cauzei în primă instanță. Instanța de apel poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar. Cererile de apel și de recurs se examinează în modul prevăzut de Codul de procedură civilă, cu excepțiile stabilite în prezenta lege. Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la data pronunțării*.

Conform art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, *instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe*.

În acord cu prevederile art. 373 din Codul de procedură civilă, *(1) instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. (2) În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. (3) În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. (5) Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. (6) Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai dificilă decît aceea din hotărîrea atacată cu apel, cu excepția cazurilor cînd consimte și cînd hotărîrea este atacată și de alți participanți la proces*.

În conformitate cu prevederile art.118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale*, iar conform art. 130 din același cod, *instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei*.

Totodată, potrivit art.122 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante*.

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, l*a deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii*".

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară (*HirroBalani v. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; G*eorgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

Instanța de apel menționează că art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-și argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent și unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare și dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în fața eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanță a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Cercetând starea de fapt în baza materialelor și lucrărilor dosarului, Completul de judecată constată că, prin hotărârea Judecătoriei Hîncești (sediul central) din 28 octombrie 2024, la cererea debitorului SRL „A.C. & GROUP S", a fost intentat procesul de insolvabilitate cu inițierea procedurii simplificate a falimentului față de SRL „A.C. & GROUP S", iar în calitate de lichidator a fost desemnat administratorul autorizat Pelin Veaceslav.

La 1 decembrie 2025, Serviciul Fiscal de Stat a depus în instanța de judecată o cerere privind atragerea la răspundere subsidiară membrii organelor de conducere al debitorului SRL „A.C. & GROUP S" în persoana administratorului statutar Harbuz

Ana, cu încasarea de la Harbuz Ana, în beneficiul masei debitoare a SRL „A.C. & GROUP S” creanța validată și nestinsă a Serviciului Fiscal de Stat în sumă totală de 484 882,20 lei, (inclusiv: creanțe chirografare de rangul III (plăți de bază) – 299 069,20 lei; creanțe chirografare de rangul VI (majorări de întârziere, amenzi) – 158 813 lei.

Conform art. 247 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, *(1) în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, administratorii întreprinderilor de stat/municipale, membrii organelor executive, membrii organului de supraveghere (consiliului), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii. (2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului*.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că Harbuz Ana deținea funcția de administrator al S.R.L. „A.C. & GROUP S”, la data intentării procesului de insolvabilitate.

Prin urmare, în raport cu prevederile art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, se constată că Harbuz Ana avea statutul de membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil, derivat din calitatea sa de administrator al S.R.L. „A.C. & GROUP S”.

Conform art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, *la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, a comitetului creditorilor* ***sau a oricărui creditor care are interes legitim****, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfășurarea unei activități comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului și/sau deturnarea (ascunderea) unei părți din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la prețuri exagerate; e)* ***ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire****; f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăților, de a se plăti cu preferință unui creditor în dauna celorlalți creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14; i) comiterea cu intenție a altor fapte care au cauzat insolvabilitatea debitorului.*

Completul judiciar notează că norma prevăzută la art. 248 din Legea insolvabilității are caracter sancționatoriu și reparativ, fiind destinată protejării masei

debitoare și a creditorilor împotriva unei conduceri iresponsabile sau dolosive. Esențial în aplicarea acestui articol sunt următoarele elemente: (*i*) *calitatea persoanei* – răspunderea vizează membrii organelor de conducere și de supraveghere (administrator, director, contabil etc.); (*ii*) *conduita imputabilă* – legea enumeră limitativ nouă tipuri de comportamente considerate cauzatoare ale stării de insolvabilitate (folosirea în interes personal a bunurilor debitorului, ținerea unei contabilități fictive sau disimularea activelor, neînregistrarea ori întârzierea nejustificată a cererii de intentare a procedurii etc.); (*iii*) *legătura de cauzalitate* – dovada faptului că acțiunea sau omisiunea a cauzat ori a agravat insolvabilitatea; nu este suficientă simpla neglijență sau o gestiune defectuoasă; (*iv*) *efectul* – instanța poate dispune suportarea parțială sau totală a datoriilor debitorului de către persoanele culpabile.

Completul de judecată subliniază că această formă de răspundere nu operează automat și nu se aplică pentru orice datorie neplătită, ci numai în măsura în care sunt întrunite cumulativ condițiile legale referitoare la: (*i*) calitatea persoanei vizate; (*ii*) existența uneia dintre faptele expres prevăzute la literele a) - i) ale art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității; (*iii*) legătura de cauzalitate între conduita imputabilă și starea de insolvabilitate a debitorului. Răspunderea subsidiară are natura unei forme specifice de răspundere juridică, fundamentată pe principiile răspunderii civile delictuale, iar atragerea persoanei culpabile la măsuri coercitive prin intermediul instanței de judecată presupune dovedirea prin probe pertinente, concludente și suficiente a tuturor elementelor esențiale ale acesteia: fapta ilicită, vinovăția și legătura cauzală dintre faptă și consecințele prejudiciabile produse.

În prezenta cauză, apelantul Serviciul Fiscal de Stat a invocat, ca temei al atragerii la răspundere subsidiară, dispozițiile art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității.

Analizând probatoriul prezentat, raportat la prevederile legale citate *supra*, Completul judiciar consideră că prima instanță a concluzionat corect și justificat asupra netemeiniciei cererii de atragere la răspundere subsidiară înaintate de Serviciul Fiscal de Stat, întrucât, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, se impune identificarea și stabilirea vinovăției acesteia, manifestată prin cauzarea stării de insolvabilitate.

Prevederile art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității prevăd expres temeiurile angajării acestei forme de răspundere, iar în prezenta cauză nu a fost identificată nicio situație care să se încadreze în ipotezele legale menționate, nefiind administrate probe concludente în acest sens.

Cu referire la temeiurile de atragere la răspundere subsidiară prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, invocate de apelant, referitoare la ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, contribuirea la dispariția documentelor contabile ori de constituire, precum și neprezentarea documentelor activității economice și a documentelor de evidență contabilă, Completul de judecată

menționează că organele de conducere sunt ținute să administreze cu prudență și loialitate patrimoniul societății. Ținerea unei contabilități contrar legii trebuie înțeleasă ca nerespectarea normelor contabile obligatorii, lipsa evidenței corecte a veniturilor și cheltuielilor, omisiunea de a reflecta tranzacții importante, iar contribuirea la dispariția documentelor contabile sau de constituire, ca distrugerea, ascunderea sau neprezentarea registrelor, facturilor, contractelor și a altor documente juridice și contabile esențiale.

Toate aceste împrejurări fac imposibilă determinarea exactă a activelor și pasivelor debitorului, ceea ce periclitează drepturile creditorilor și împiedică lichidatorul să administreze în mod corect și eficient procedura de insolvabilitate. Acest temei de răspundere se probează, în principal, prin expertize contabile, rapoarte de control fiscal, rapoarte ale lichidatorului, precum și prin lipsa documentelor contabile, completate de înscrisuri bancare și declarații ale persoanelor implicate. Esențial este ca din ansamblul probelor administrate să rezulte că fapta organelor de conducere a împiedicat determinarea reală a situației patrimoniale a debitorului și că această conduită a contribuit în mod direct la prejudicierea creditorilor.

Conform art. 27 alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, *debitorul are obligația de a transmite administratorului provizoriu, în cel mult 3 zile lucrătoare de la cerere, informațiile solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare, cu privire la activitatea și la patrimoniul său, precum și documentele activității economice și documentele de evidență contabilă care vor fi reținute de administratorul provizoriu spre documentare. În cazul în care informațiile și documentele prevăzute la alin. (3 nu sînt prezentate de către membrii organelor de conducere ale debitorului, aceştia vor fi traşi la răspundere patrimonială subsidiară și/sau penală, sau contravențională, în modul stabilit de lege, iar administratorul provizoriu desemnat va reconstitui, în măsura posibilităților, informațiile și/sau documentele, cheltuielile urmînd a fi încasate din contul persoanelor culpabile*.

De asemenea, instanța de apel reține că, potrivit art. 18 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea contabilității și raportării financiare nr. 287 din 15 decembrie 2017, *răspunderea pentru ținerea contabilității și raportarea financiară revine conducătorului sau administratorului entității, respectiv persoanelor juridice care desfășoară activitate de întreprinzător, indiferent de forma juridică de organizare.*

Totodată, conform art. 18 alin. (3) lit. a), f) și h) din aceeași lege, *persoanele indicate la alin. (2) sînt obligate să asigure organizarea și ținerea contabilității în mod continuu din data înregistrării de stat a entității pînă la data lichidării acesteia; să asigure documentarea faptelor economice și reflectarea acestora în contabilitate; să asigure întocmirea, prezentarea și publicarea, după caz, a situațiilor financiare în conformitate cu prezenta lege, standardele de contabilitate și alte acte normative prevăzute la art. 8 alin. (1).*

Iar, potrivit art. 72 alin. (4) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nr. 135 din 14 iunie 2007, *administratorul asigură ținerea contabilității societății,*

precum și a registrelor societății prevăzute de lege și de actul de constituire, și informează asociații cu privire la starea de lucruri și la gestiunea societății.

La caz, potrivit art. 34 al Legii contabilității și raportării financiare nr. 287 din 15 decembrie 2017, *entitățile și persoanele care încalcă prevederile prezentei legi poartă răspundere disciplinară, civilă, contravențională și/sau penală, conform legislației în vigoare.*

În acest context normativ, reieșind din prevederile legale sus-menționate, obligativitatea ținerii contabilității și raportării financiare în cadrul persoanelor juridice care desfășoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare îi revine administratorului societății comerciale.

Așadar, referitor la pretinsa răspundere subsidiară invocată în temeiul art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, Completul judiciar reține că, pentru aplicarea acestui temei legal, este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: persoana vizată, cu intenție sau cel puțin din neglijență gravă, să fi ținut contabilitatea contrar prevederilor legii (de exemplu, prin neînregistrarea veniturilor și cheltuielilor sau prin încălcarea normelor contabile); să fi contribuit la dispariția documentelor contabile ori de constituire, deși avea obligația legală de a le păstra și prezenta; această situație să fi condus la imposibilitatea stabilirii situației patrimoniale reale a debitorului ori la imposibilitatea valorificării patrimoniului, ceea ce are ca efect diminuarea masei active; să existe o legătură de cauzalitate directă între lipsa evidenței contabile și starea de insolvabilitate a debitorului.

Deși Serviciul Fiscal de Stat susține că prin decizia asupra cazului de încălcare a legislației fiscale nr. 777/3693 din 16 decembrie 2024 s-a constatat lipsa evidenței contabile în perioada 11 decembrie 2020 – 30 septembrie 2024, iar în consecință au fost calculate obligații fiscale suplimentare în sumă totală de 484 882,20 lei, aceste împrejurări nu sunt suficiente, prin ele însele, pentru a atrage răspunderea subsidiară prevăzută de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității.

Completul judiciar subliniază că scopul acestei norme nu este sancționarea oricărei încălcări a legislației fiscale sau contabile, ci angajarea răspunderii persoanelor care, prin conduita lor culpabilă, au determinat ori au agravat starea de insolvabilitate a debitorului. Prin urmare, existența unor obligații fiscale suplimentare, a unor majorări de întârziere ori a unor amenzi nu conduce automat la concluzia că administratorul se face vinovat de cauzarea insolvabilității. Legea impune dovedirea unei legături cauzale directe între conduita imputată administratorului și imposibilitatea societății de a-și executa obligațiile patrimoniale.

În acest sens, Completul judiciar reține că apelantul și-a fundamentat pretențiile, în esență, pe concluziile actului de control fiscal și ale deciziei fiscale nr. 777/3693 din 16 decembrie 2024, din care rezultă că au fost stabilite obligații fiscale suplimentare constând în impozit pe venit diminuat pentru perioada fiscală A/2022 în cuantum de 2664 lei, taxa pe valoarea adăugată în sumă de 296 703 lei, majorări de întârziere în cuantum de 74 459 lei și amenzi în valoare totală de 111 354 lei.

Totodată, au fost aplicate sancțiuni distincte, inclusiv amenda de 40 000 lei pentru lipsa totală a evidenței contabile, amenda de 58 616 lei aferentă diminuării TVA, amenda de 5 000 lei pentru încălcarea modului de întocmire a declarațiilor fiscale, amenda de 4 000 lei pentru neprezentarea documentelor solicitate și amenda de 3 738 lei pentru neachitarea impozitului pe venit în rate.

Cu toate acestea, aceste constatări indicate într-un act de control emis ulterior intentării procesului de insolvabilitate, nu demonstrează că respectivele încălcări au constituit cauza stării de insolvabilitate ori că, în lipsa lor, societatea și-ar fi putut continua activitatea și și-ar fi onorat obligațiile față de creditori.

Or, răspunderea subsidiară nu poate fi întemeiată exclusiv pe existența unei creanțe fiscale validate ori pe cuantumul obligațiilor stabilite de organul fiscal. Deși validarea creanței confirmă existența, întinderea și rangul acesteia în cadrul procedurii de insolvabilitate, aceasta nu înlătură obligația creditorului de a dovedi, prin probe pertinente și concludente, toate condițiile necesare pentru angajarea răspunderii subsidiare.

Astfel, împrejurarea că Serviciul Fiscal de Stat deține o creanță validată în sumă de 484 882,20 lei nu echivalează cu dovada faptului că administratorul a cauzat insolvabilitatea societății și nici nu creează o prezumție legală în acest sens. Existența creanței și existența răspunderii subsidiare reprezintă instituții juridice distincte, supuse unor condiții de probă diferite.

Contrar susținerilor apelantului, din materialele dosarului nu rezultă în ce mod concret lipsa evidenței contabile a determinat imposibilitatea societății de a-și onora obligațiile patrimoniale, care era situația financiară reală a debitorului anterior pretinselor încălcări, în ce moment a intervenit incapacitatea de plată și dacă aceasta a fost consecința directă a conduitei imputate administratorului.

De asemenea, apelantul nu a administrat probe din care să rezulte că lipsa contabilității a împiedicat identificarea patrimoniului debitorului într-o asemenea măsură încât să determine sau să agraveze insolvabilitatea. Simpla constatare de către organul fiscal că evidența contabilă nu a fost ținută în conformitate cu legislația nu dovedește, în mod automat, existența raportului de cauzalitate cerut de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității.

În aceeași ordine de idei, Completul judiciar reține că Serviciul Fiscal de Stat nu a indicat concret care sunt operațiunile economice nereflectate în contabilitate, care bunuri au fost omise intenționat din evidență, care documente au dispărut prin culpa administratorului și în ce măsură aceste împrejurări au făcut imposibilă administrarea patrimoniului societății în cadrul procedurii de insolvabilitate. Afirmațiile apelantului rămân formulate la un nivel general, fără individualizarea faptelor imputate și fără demonstrarea efectelor concrete ale acestora asupra patrimoniului debitorului.

Totodată, Completul judiciar nu poate reține nici argumentul apelantului potrivit căruia nepredarea documentelor contabile ar constitui, prin ea însăși, dovada temeiului prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității.

Sub acest aspect, Completul judiciar reține că obligația administratorului de a transmite administratorului insolvabilității documentele activității economice și de evidență contabilă reprezintă o obligație distinctă de condițiile necesare pentru angajarea răspunderii subsidiare. Prin urmare, simpla nepredare a acestor documente nu este suficientă pentru a concluziona că administratorul a ținut o contabilitate fictivă sau contrară prevederilor legale și nici pentru a stabili că o asemenea conduită a determinat ori a agravat starea de insolvabilitate a debitorului.

În egală măsură, apelantul nu a demonstrat în ce mod pretinsa nepredare a documentelor a produs un prejudiciu distinct masei debitoare sau creditorilor și nici nu a indicat care obligații patrimoniale s-ar fi născut ori majorat ca efect direct al acestei inacțiuni. În lipsa unei asemenea demonstrații, nu poate fi reținută existența raportului de cauzalitate dintre conduita imputată administratorului și prejudiciul invocat, condiție indispensabilă pentru angajarea răspunderii subsidiare.

În egală măsură, Completul judiciar constată că Serviciul Fiscal de Stat nu a prezentat probe pertinente din care să rezulte momentul exact al apariției incapacității de plată și nici perioada în care administratorul avea obligația legală de a solicita intentarea procesului de insolvabilitate. De asemenea, nu a fost delimitată partea creanțelor care s-ar fi acumulat ulterior apariției stării de insolvabilitate și care ar putea avea legătură cu pretinsa conduită culpabilă a administratorului.

Or, în lipsa stabilirii momentului survenirii incapacității de plată și a individualizării obligațiilor generate ulterior acestui moment, instanța nu poate verifica existența raportului de cauzalitate dintre conduita imputată și prejudiciul pretins.

Nu poate fi primit nici argumentul apelantului potrivit căruia existența în situațiile financiare aferente anului 2023 a numerarului în sumă de 192 237 lei și a activelor circulante în valoare de 497 377 lei ar demonstra folosirea bunurilor societății în interes personal, în sensul art. 248 alin. (1) lit. a) din Legea insolvabilității.

Simpla constatare că anumite active figurau în evidențele contabile și nu au fost identificate ulterior în procedura de insolvabilitate nu constituie dovada folosirii acestora în interes personal și nici a deturnării patrimoniului societății. Pentru aplicarea acestui temei legal era necesară administrarea unor probe concrete privind existența bunurilor respective, modalitatea în care acestea au fost înstrăinate sau utilizate, persoanele beneficiare și legătura directă dintre asemenea operațiuni și prejudiciul cauzat creditorilor.

În lipsa unor asemenea probe, susținerile apelantului se întemeiază exclusiv pe presupuneri și prezumții de fapt, insuficiente pentru angajarea unei forme excepționale de răspundere patrimonială.

În consecință, Completul judiciar reține că Serviciul Fiscal de Stat nu a administrat un probatoriu pertinent, concludent și suficient pentru a demonstra existența tuturor condițiilor necesare angajării răspunderii subsidiare, respectiv a

faptei ilicite imputabile administratorului, a vinovăției acestuia, a prejudiciului și a raportului de cauzalitate dintre conduita pretins ilicită și starea de insolvabilitate a debitorului. Or, în lipsa dovedirii cumulative a acestor elemente, răspunderea subsidiară nu poate fi angajată. Prin urmare, Completul judiciar apreciază că prima instanță a interpretat și aplicat în mod corect dispozițiile legale incidente și a respins întemeiat cererea privind atragerea la răspundere subsidiară, astfel încât criticile formulate în cererea de apel nu sunt de natură să justifice casarea hotărârii atacate.

Analizând hotărârea primei instanțe prin prisma obligației constituționale și legale a instanțelor judecătorești de a-și motiva soluțiile, inclusiv prin examinarea și aprecierea argumentelor principale invocate de reclamant în susținerea acțiunii, Completul de judecată constată că judecătorul fondului a expus în mod clar și suficient raționamentele pe care și-a întemeiat soluția. Hotărârea atacată reflectă analiza circumstanțelor de fapt relevante, coroborate cu înscrisurile administrate în cauză, iar interpretarea normelor de drept material a fost realizată corect și în conformitate cu principiile aplicabile. În consecință, soluția de respingere a pretențiilor Serviciului Fiscal de Stat, apare ca fiind legală și întemeiată.

Sintetizând cele reținute anterior și având în vedere că hotărârea instanței de fond a fost pronunțată cu respectarea dispozițiilor legale, pe baza unei analize corecte a probelor administrate și a normelor aplicabile cauzei, Completul specializat în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Curții de Apel Centru conchide că soluția primei instanțe este legală, temeinică și bine fundamentată. În consecință, cererea de apel declarată de apelantul Serviciul Fiscal de Stat urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, iar hotărârea Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026, menținută fără modificări.

În conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă, *cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.*

Potrivit art. 98 alin. (2) din Codul de procedură civilă, *în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată. În acest caz, taxa de timbru se încasează în contul instanţei judecătoreşti de la reclamant, dacă reclamantul nu este scutit de plata acesteia.*

Din prevederile pct. 1.8 din Anexa nr. 2 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023 rezultă că se scutesc de taxa de stat și de taxa de timbru Ministerul Afacerilor Interne, autoritățile administrative și instituțiile deconcentrate ale acestuia, Serviciul Fiscal de Stat și Centrul Național Anticorupție. Totodată, din prevederile pct. 1.1.14 din Anexa nr. 2 la aceeași lege rezultă că se scutesc de taxa de stat în instanțele de judecată reclamanții în acțiunile privind tragerea la răspundere subsidiară depuse în cadrul proceselor de insolvabilitate.

Prin prisma acestor prevederi legale, instanța de judecată ajunge la concluzia că apelantul Serviciul Fiscal de Stat este scutit de la plata taxei de stat prin lege, prin urmare nu urmează a achita taxa de stat chiar dacă a pierdut procesul.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 8 alin. (6) - (7) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 și art. 385 lit. a), 389 - 390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Curții de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge cererea de apel depusă de Serviciul Fiscal de Stat.

Se menține hotărârea Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 3 martie 2026, adoptată la cererea de chemare în judecată înaintată de către Serviciul Fiscal de Stat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a debitorului SRL „A.C. & GROUP S” în persoana administratorului statutar Harbuz Ana cu încasarea sumei.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae